

MHAI, GĂLĂȚANU

LUSTRIREA
ARMELOR roman

HERG BENET
PUBLISHERS

Colecția $\sqrt{7}$

HERG BENET
P U B L I S H E R S

2014

© 2014 Mihail Gălățanu

© 2014 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului, care va fi considerată în limitele stilului literar sau ale genului pamflet. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor fără acordul deținătorului de drepturi de autor.

Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Copertă: TheSpartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GĂLĂȚANU, MIHAIL

Lustruirea armelor / Mihail Gălățanu. - București: Herg Benet, 2014

ISBN 978-606-8530-24-6

821.135.1-31

Mihail Gălățanu

LUSTRUIREA ARMELOR

— roman —

(ARMELE BĂRBATULUI)

HERG BENET
PUBLISHERS

“Toți credem în regulament, a zis căpitanul. Dar trebuie să știi să îl interpretezi.”

“Cu o conștiință curată câștigi un loc în cer, dar nu și galoane.”

“Când intră un superior, a spus Gamboa, subordonații iau poziție de drepți.”

“A uitat și restul acelei nopți, cearșafurile reci dintr-un pat ostil, singurătatea pe care se chinuia să o risipească sforțându-se cu privirea să smulgă un obiect din întuneric, o străfulgerare – și neliniștea care îl răscolea, pe dinăuntru, ca un cui.”

(La ciudad e los perros — Mario Vargas Llosa)

El era un bărbat fericit că se născuse bărbat. În fiecare seară – sau aproape în fiecare seară, dacă nu dimineață, se ducea la baie și unul dintre primele lucruri pe care le făcea era să-și spele îndelung organele genitale. El numea asta lustruirea armelor. Și își închipuia scena: care se numea, desigur, scena lustruirii armelor. Făcea lucrul cu deosebită minuție. Același lucru, procedură riguroasă, se întâmpla și în baie, atunci când făcea baie – sau chiar dacă făcea doar un simplu duș.

Poate era un gest reflex, dar își închipuia că toți bărbații cu asta încep. Don Juan, își plăcea atunci să se închiuipe un don juan. Era? Chiar era? Sau departe de el lucrul ăsta?

Oricum putea să se consoleze, nu era un bărbat urât. Dimpotrivă. Iar scena era, cu siguranță, una antologică. Atât pentru el, cât și pentru cel/cei ce-ar fi mai urmărit-o. Se uita la fiecare cută, la fiecare fir de păr, la cât de viguroase sunt ele, zestrea lui de bărbat. Cred că și femeile fac la fel, se gândea, mai cu seamă cele frumoase, se admiră. În definitiv, și pentru ele, acest centru sexual al corpului era semnul puterii, al puterii lor în lume, al puterii care se exersează asupra bărbaților. Și femeile își urmăresc sfârcurile, atunci când se întăresc, nu-i așa?

Și femeile se gădilă, acolo, jos, cu propria lor mână, nu?
Și foarte puține recunosc, își înfrâng pudoarea.

Dar el nu se autosatisfăcea, nu despre asta era vorba aici.

Însă ar trebui să fie un lucru firesc atunci când femeile își plimbă mâinile pe propriul lor corp, ca pe un pian ori

chiar ca pe o suprafață lustruită. Își admiră finețea pielii, fermitatea mușchilor, a bustului. În fond, nu fac altceva decât să își descopere sexualitatea, virilitatea, frumusețea. Și el își făcea același lucru.

Își descoperea virilitatea. Robustețea. Trăinicia grelelor sale scule prețioase. În fond, acestea erau însemnul care se transmite din tată în fiu. Își închipuia, de altfel, organele sexuale ale tatălui său trecând la sine, ca un fel de transfer, un soi de mesaj în timp, o ștafetă, așa cum porți bijuteriile altcuiva. Și ce era reprobabil în a-ți spăla corpul cu atâta minuție, ba chiar exigență - și, în special, acele mărci obliterate ale personalității tale?

Sigur că se putea specula nesfârșit.

Era un gest obscen?

O, nu, din contră!

Cine, după ce se întoarce de la mare, nu se uită pe dâra brună de pe mijloc, acolo unde a fost, reliefat puternic, în mici cute succesive, elasticul slipului? Cine nu compară pielea albă cu pielea neagră? Sau, măcar, cu pielea arămie, atunci când stai mult la soare – și te înroșești, te faci un fel de sobiță care duduie de soare, un focar de al cărei dogoare se poate molipsi, ușor, și trupul iubitei, trupul acela frumos, de lance, care se înfige în tine?

Obsedat sexual?

Nicidecum!

Ci doar preocupat să se descopere, așa considera el despre sine. Și ce dacă a ajuns la o vârstă la care s-au strâns mai mult de două decenii – sau mai puțin? Ce are asta a face? Corpul se descoperă și se redescoperă la diferite vârste. Corpul de la paisprezece ani mi se pare cel mai frumos, atunci când nu este, încă, invadat de păr. O cu totul altă frumusețe, abundentă în pilozități, capătă la șaisprezece sau la optsprezece sau la douăzeci, deși e din aceeași familie, a tinereții veșnice, nemuritoare, neînfrînte. Nu mai spun despre frumusețea de la patruzeci de ani – sau chiar patruzeci și doi, sau chiar patruzeci și șase, patruzeci și opt, când corpul

e deja voinic, trainic, planturos chiar, fără să fie gras, ci doar puternic, aproape de apogeu. Steiner spune că maturitatea bărbatului se atinge abia la patruzeci și opt de ani. Ciclul jupiterian. De câte doisprezece.

Până la doisprezece, copilăria. În fond, e un tîlc aici, căci menstruația chiar atunci vine, iar primele semne ale bărbăției atunci încep să se trezească în acele membruri virile pe care băieții le poartă, încă de mici, cu multă mîndrie. Apoi, adolescența, până la douăzeci și patru – și n-ar fi de mirare căci, la popoarele nordice, până la douăzeci și unu nici nu se capătă certificatul de majorat. Minorii, după douăzeci și patru, străbat tinerețea, tinerețea în floare, iar asta se întîmplă până la treizeci și șase de ani. Nu cred că există cineva care să pretindă, despre vârsta de treizeci și șase, că nu ar aparține tinereții. După această graniță, pășim în adulțețe. Dar adult nu înseamnă tocmai matur. Înseamnă, doar, o treaptă dinainte. Matur înseamnă cu o gândire deplin formată, iar lucrul ăsta vine abia/după la patruzeci și opt de ani. Nu cred, iarăși, că se află cineva care să susțină că la patruzeci și opt ești deja bătrîn. Ar fi tembel.

Senioratul debutează la șizeci de ani.

Iar bătrînețea vine abia după șaptezeci și doi – și, poate, nici atunci, dacă ești destul de în vîână, destul de în putere.

Nu cred că există vîrstă mai dulce, cu pantă lină, decât cea de la 48 la 60. Și, pe urmă, linia declinului, aproape imperceptibilă, dar de netăgăduit, dacă te iei după vîlaga mușchilor.

Neîndoios, pentru mine, 48-60 este apogeul.

Iar vîrsta cea mai frumoasă, cuceritoare prin plenitudine, vîrsta recoltei, ieșitului la secerișul deplin, este cea de la 60 la 72. Atunci, oamenii încă nu sunt bătrîni. Bătrînețea poate să înceapă, cine știe, după optzeci de ani, poate fi amînată, aruncată în vîrstă până departe.

Vezi, Goethe, ce minte clară, limpede!

Ce trup minunat și armonios îl dă el în întîmpinarea morții!

Cum se înfățișează el la finalul convorbirilor cu Eckerman, în acea scenă de neuitat!

Goethe e întins pe masă. Mort. De fapt, nici nu mai e Goethe.

E trupul lui Goethe. Sufletul, deja, s-a eliberat. Acel egoism individual a dispărut. Pentru că el este numai expresia aderenței nesățioase a sufletului la corp. Ce scenă antologică!

De neuitat lucru, de neuitat povestire! E un trup matur, ușor greoi, dar bine proporționat, povestește discipolul. Și, amintiți-vă, își dorește să rămână singur cu el. De obicei, nu dorești să rămâi singur cu trupul, mai ales dacă e hirsut. Trupul e straniu, când e mort. Trupul e făcut să fie viu, înadins viu, special viu.

Goethe, trupul-Goethe, e gol. Așa cum sunt și evreii, în întâmpinarea pînzei de in, curate. Gata de dat cu mirt, cu untdelemn, de azvârlit în groapă. Câtă frumusețe!

Nici măcar nu mai îmi amintesc dacă ferestrele sunt deschise sau închise. Îndeobște, la mort, ele stau închise, doar dacă nu miroase corpul. Stau închise pentru a fi ferite de pisici. De rozătoare. De șoareci. De lighioane. De păianjeni.

E un bărbat frumos, ca echilibru al părților – ne asigură Eckerman. E scena de rămas bun. Eckerman vrea să rostească, în petto sau chiar de la spirit la spirit, supremum vale. E o scenă, trebuie să recunoaștem. În fond, literatura e alcătuită din scene memorabile. Să ne amintim numai scena defecației din Elogiu mamei vitrege. Sau moartea lui Zosima, din Frații Karamazov. Sunt, de altfel, scenele care m-au marcat cel mai mult. Și aici, scena examinării corpului este extrem de importantă. Se trec în revistă, ca la un general, porii, buric, trunchiurile trainice ale membrelor inferioare. Se privește cu atenție mădularul, se ia și se spală, bine, cu săpun. Ca și cum ai curăța ghinturile cu vergeaua armiei. Așa cureți fiecare pliu al testiculelor. Organele genitale dau impresia de forță.

Tunul cu două ghiulele. Agresiv. Cu un jet fierbinte de

smoală albă, care se preschimbă, în pîntecul femeii, în copii. Sămînță plonjînd departe, într-un pîntec de fecioară, de față, ca o pînză întinsă de corabie, pe care se adună dimineață roua, ca o apă bună de băut.

E un fel de săpunit voios, în cazul nostru.

Voios că ele există, că sunt întregi, funcționale, că nu au nevoie de reparații capitale. Până și cele câteva mișcări înainte și înapoi, pe gland, nu au un rest de autosatisfacere, ci de verificare. Ereția e posibilă. Se verifică doar ereția. Nu plăcerea. Plăcerea vine abia după aceea.

E un fel de examen al fiziologiei, nu o intenție autoerotică.

Se ating din când în când, drăgăstos, smocurile de păr, mătăsoase, ale pubisului.

Ouăle se strâng în mână, se cîntăresc, se simte scrotul, săpunul peste ele este delicios, le curăță, le face ca atunci când erau mici, pe cale să se formeze, înlăuntrul mamei.

Pagini de dragoste, de iubire a mamei.

Se verifică și tăria gonadei: cât de îndepărtat ești de hermie, de neputință, de rușine, de rușine prin neputință.

Se mângîie pîntecul, se evaluează eventualele coliere de grăsime. Totul, fără patimă. Fără dorință. Ci așa cum te urci singur pe cîntar, în fața doctorului, să te prețuiască: greutate, înălțime, formă fizică, tonus, tensiune musculară, reflexe, mișcări ale ciocănelului peste genunchiul tău neapărat.

Își închipuia, totuși, își permitea să-și închipuie cum se masturbează o femeie.

Îi povestiseră, câteva, pe rînd, atunci când el întrebuse. I se părea atît de diferit de cum face asta un bărbat. În plus, îi părea o chestiune esențială cum te-ai născut: bărbat sau femeie. Diferență? Uriașă. De la cer la pămînt. Și totuși, amîndoi, supuși morții. Amîndoi, bărbat și femeie.

Își închipuia, apoi, armele sale. Lustruite. Ca și cum ar fi descompus pușca mitralieră. O făcuse de nenumărate ori. Era o probă obligatorie. În liceul militar, precum, deopotrivă, în școala militară. Proba se făcea, întotdeauna – sau aproape întotdeauna – legat la ochi.

În spatele lui venea un caporal sau frunțașul, care îl lega la ochi cu o fișie neagră de stofă, pînză sau ce-o fi fost, ba, într-o zi, dacă nu cumva se înșală, l-a legat cu un crâmpei de postav ori de cangar. Apoi nu mai vedea chiar nimic, nici geană de întrezărire a luminii. Era ca în jocul acela de copii mici, unde ești, aici, aici, chimiță. Baba-oarba. V-ați ascunselea pentru adulți.

Apa curgea, fierbinte, pe coapse. Pe interiorul lor. Zona inghinală. Faimoasa zonă inghinală. Sediul plăcerilor.

Obișnuia să se spele, cu mâna dreaptă, căci era dreptaci; ar fi trebuit, de fapt, să fie stângaci, dar își rupsese mâna odată, la doisprezece ani, când căzuse de pe bicicletă, iar de atunci polaritatea mâinilor i se inversase, tatăl său era stângaci, un stângaci aproape exclusivist, nu se folosea decât de mâna stângă.

Deci, cu mâna dreaptă, aductoarea, își curăța anusul, acel inel nervos, compact de mușchi. Sfincter. Mușchi circular, ce minune a naturii! Curăța locul. Aluviunile. Își închipuia, apoi, mușchiul roz-violaceu, bine spălat, aproape sclipind de curățenie. Gonadele-grenade. Gonadele lucind, grenade cu fațete, pe care lumina lunecă. Un cui trebuie să îl scoți, un cui trebuie să îl tragi, apoi cinsprezece secunde, poți să le numeri – și gata. Bum! Adică totul sare în aer. Iar tu trebuie să fugi cât mai departe poți. Prima dată când a aruncat grenada a fost pe câmp. Cât mai departe poți. Fără să te sforțezi. Pentru că, he-hei, dacă te sforțezi ca un tem-

bel, ai putea să te caci pă tine de frică și să arunci undeva foarte aproape beleaua aia, adicătelea mai curînd să o scapi, așa ar fi mai corect să-i spui – pen' că de scăpat, chiar de scăpat este vorba, iar dacă ai scăpat-o, alecu, alecu russo! Te-ai dus mă-tii de suflet! Rămii schilod. Poți să rămii schilod toată viața, elevuțule. Coco, mai ales Coco, așa ne zicea. Coco e locotenent. O să mai vorbesc despre el. O să vă mai spun, bine? Aveți răbdare! Coco e un personaj principal, pen' că e 'tenentu nostru. Tenente, mai zic unii.

Tenente. Așa-i zic. Are nas coroiat. Tenente are nas coroiat.

Hă, hă, ce nas are! Și zice de noi că suntem copii, niște copii.

Da' noi nu mai suntem de mult copii. Nici copii, nici altceva.

Nici oameni mari. Da' nouă ne place să fim tratați ca bărbați.

D-aia ne lustruim armele. D-asta. Nu știi, da' chestia asta, ticu' ăsta cu lustruitu' armelor are să-ți rămiiie toată viața.

Suntem un fel de ornitorinci, că tot am învățat noi la școală despre ăștia. Sau struțo-cămile. Cre' că, mai corect, era struțo-cămiloii. Asta e: struțo-cămiloii, hă-hă... Copii, care rîd de alți copii. Copii care trăiesc ca bărbații. Care beau, bagă în ei trăscau, alcooluri tari & pure ca și ei, sunt avizi să se culce cu o femeie, dar majoritatea nu se culcă, o visează doar, visează femeia-obștească, femeia-comună (fără dependențe!) plutește, doar, deasupra dormitoarelor de la companie. Coco are fața pergamentoasă. De parcă ar fi avut he-he-he-patită când ar fi fost mic. Și se bîl-bîl, se bîl-bîl. Bîlbîie. Și gașca râde de el.

Îl i-i-i. Îl imită. Ce mai, Co-co e un personaj.

Co-co, desigur, e porecla. Când vrea el să spună: Co, co, companie, pas de de-de-defilare, înainte mmmmmarș!

Toată lumea, ce mai, e pe burtă. Dar, har Domnului, Co-co are simțul umorului. Chiar dacă e oltean. Eu sunt moldovean și cu oltenii suntem ca șoarecele și pisica. Noi rîdem de ei că-s proști, frate. Ei zic că suntem mototoii.

Da' noi nu suntem.
Moldovenii din sud vin întotdeauna pe cai iuți.

Și membrul său și-l închipuia ca pe o țeavă de tun.
O țeavă fermă. Terra firma.
Cum ți-o închipui, așa o ai. Sâc! Tun.
Ghiulea. Un tunuleț acompaniat de două ghiulele.

Amintirea primei zi în care ai sosit în liceul militar. Asta se întâmpla la Câmpulung Moldovenesc. Era o zi de iunie 1977. Liceul se vedea de departe, pe o creastă, pe o colină.

Totul era o mare verde. Liceul este plonjat într-o zonă de verdeață. Zonă de munte. Printre altele, asta i-a fascinat pe ai tăi. Muntele. Aer curat. Apă curată.

Ție ți se părea doar străin.

Te simțeai înstrăinat acolo, la câteva sute de kilometri depărtare de casă. Ai tăi erau entuziasmați.

Și ai să vii, dragule, în haina militară.

O să ai vipușcă. Toate fetele or să tremure după tine. Or să se umecteze, nene! O să ai caschetă. O să ai epoleți.

O să ai și trese, da' asta mai târziu, firește dacă o să le meriți.

Da' tu o să le meriți, puiul' mamei, pen' că tot timpul ai învățat bine.

De toate chestiile astea s-a ales praful.

Pentru că, la o săptămână sau două, ție toate chestiile astea au început să nu-ți mai placă. Nu mai aveau, pur și simplu, nici un rost. Te căleau, e adevărat, dar cu ce preț?

Și merita el? Iar de călit, oricum te căliseși, poți zice asta chiar după primul ori al doilea an.

În rest, personajii. Broscoiul/Broască, tot din Galați, ca tine.

Ilușcu, un coleg, dar mai mare.
Toderiță, o namilă de om, care te va urma și în anul III,
dar se va opri aici. Țiganu, baschetbalist.
Drescanu, mic și cotcodăcitor.
Mitu, căruia aveai să-i spargi nasul.
Și alții, dar ei intră în scenă pe rînd. Aveți răbdare.

Și acum, din nou, prima zi.
O țară frumoasă, cu izvoare. Moldova de Sus.
Și tu, tot moldovean.
Dar de din vale de rovine. Dezorientat.
Acesta ar fi cuvântul care îmi vine în minte.
Erai împreună cu Mugur. Mugur, cu tatăl său, Filipachi
sau Filipache, cum îl dezmierdai, în glumă, pentru că îi se-
măna numele cu cel al magnatului francez. Filiație simplă:
Filipachi egal nume grecesc. Dimineața, înviore.
Toată lumea se culcă la 21.30. Punct. Deșteptarea, ora
5.30.

Ai ochii cârpiți. Arunci pătura pe jos. Ai treizeci de se-
cunde să te echipezi. Asta înseamnă că îți scoți pijamalele,
două bucăți, pui, mai întîi, chiloții, apoi ciorapii, albaștri,
ca și restul uniformei, apoi pantalonii cu curea groasă în-
chisă cu pafta. Paftaua se lustruiește o dată, de două sau de
trei ori pe zi. Are stema RSR pe ea: scumpa noastră patrie,
Republica Socialistă România. De trei ori, trăiască! Ura! Și
o dată, uraaa! Nu uita! Să nu uiți niciodată. Și, la urmă ura-
aaaaaa!

Bun, și acum bocancii. La început îți lua un minut.
Acum ești gata în treizeci de secunde. La bustul gol ieși
afară, temperatura minus zece grade. La început, pielea în-
gheață.

www.hergbenet.ro
www.libraria.hergbenet.ro

Herg Benet Publishers

Bun de tipar: mai 2014. Apărut: 2014.
Editura Herg Benet, Str. Dr. Burghelea 22,
sector 2, București, România.
E-mail: editor@hergbenet.ro

HERG BENET
PUBLISHERS

**ȘI, TOTUȘI, VÂNAM CEVA? VÂNAM FEMEI.
BĂRBATUL E UN VÂNĂTOR, NU? NĂSCUT VÂNĂTOR.
LUSTRUIȚI ARMELE. BINE, BINE, LE LUSTRUIM, DAR PENTRU CE?
AȘA, PUR ȘI SIMPLU. TREBUIE SĂ LUSTRUIEȘTI CEVA.
SĂ LUSTRUIM. SAU POATE VÂNAM ÎNSEȘI RAZELE SOARELUI.
VÂNAM ÎNSĂȘI LUMINA, DEVREME CE LUSTRUIAM CU ATÂTA
OSÂRDIE, PUNÎND SUFLET DIN SUFLETUL NOSTRU VEȘNIC,
NEMURITOR**

www.hergbenet.ro

